

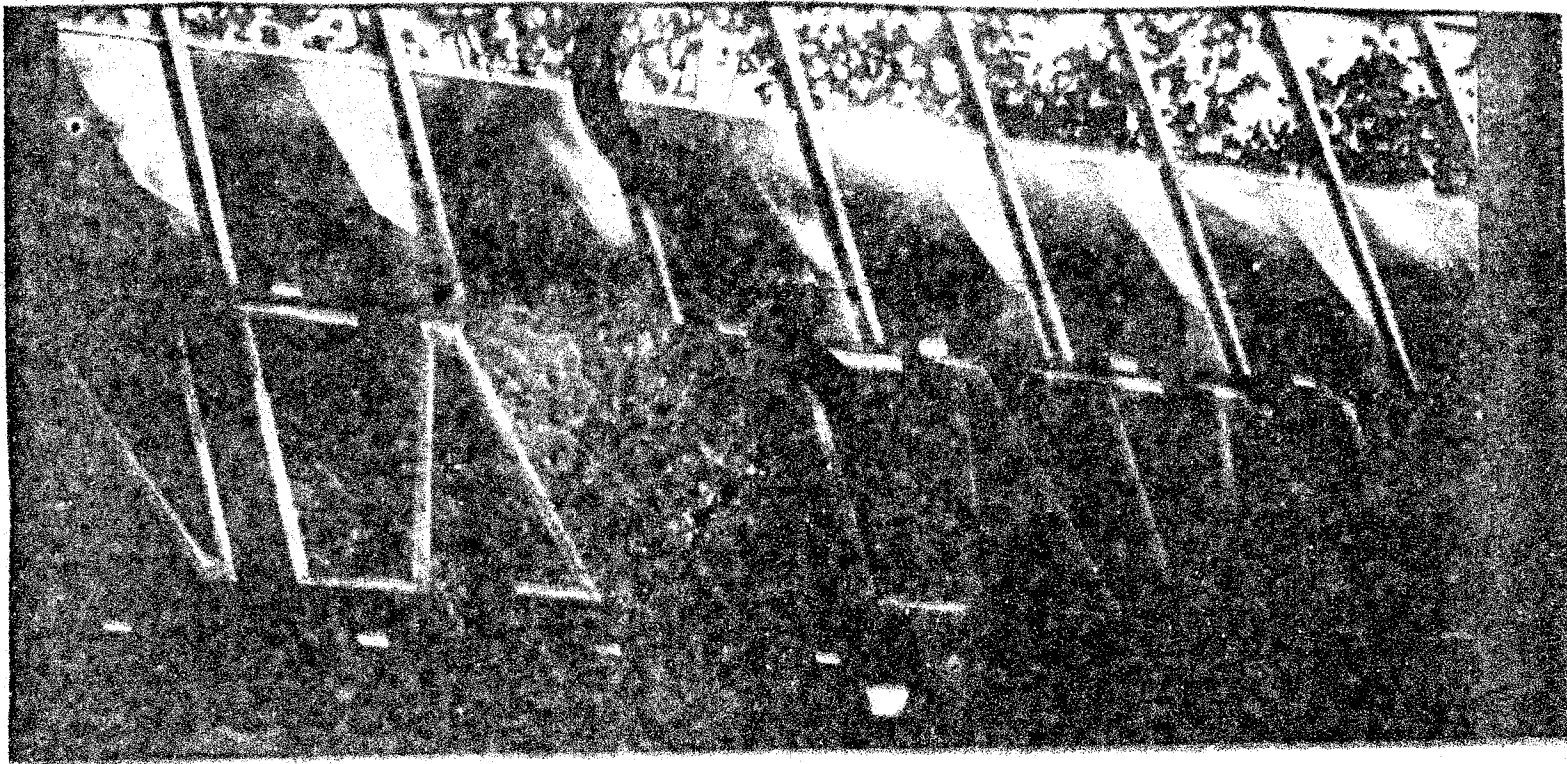

BANCA CATALANA

BUTLLETI N° 1

FEBRER 1975

EDITA : COMISSIÓ DE TREBALLADORS DE BANCA CATALANA
Imprés a B.C. - Passeig de Gràcia, 84
Balma, 236
Agències varies

EDITORIAL :

- Petites valoracions sobre el Conveni.
- La negociació amb l'empresa. Resultats.
- El creixement de Banca Catalana : la Central Comptable.
- La nova política de personal.
- Algunes consideracions sobre les declaracions d'en Jordi Pujol.

PETITES
VALORACIONS
SOBRE
EL
CONVENI

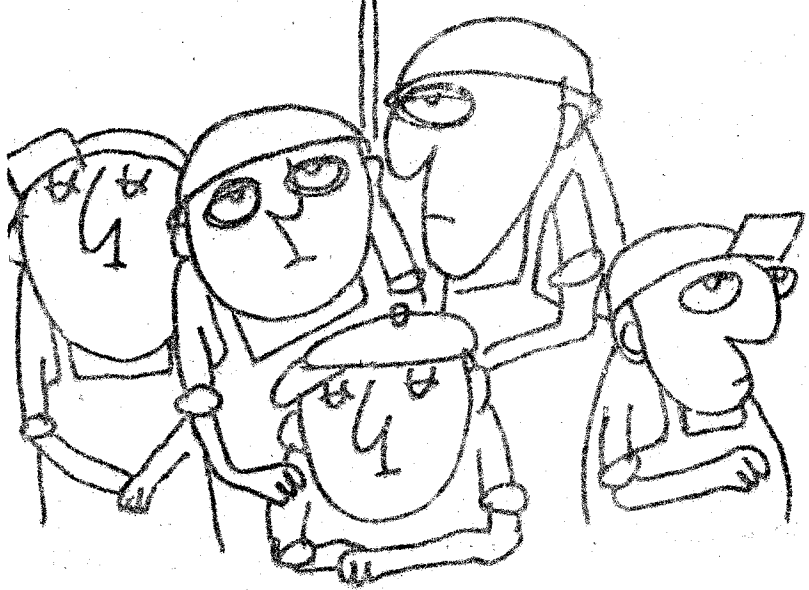
Som ja a un mes llarg de les lluites del conveni, i es ara ja, que de una forma definitiva, i amb un bon grapat d'elements a la mà, podem fer un petit balanç (parlant amb termes bancaris per no perdre massa la costum , no fos cas que ens traslladessin a alguna agència), del que ha sigut la nostra lluita, fent un esforç per analitzar malgrat que en linees molt generals, quines son les ensenyances que en podem treure i que poden ser-nos profitoses per avançar i pendre consciència de la nostre real situació dins d'aquesta "gran família" que es la Banca Catalana, tant plena de màrtirs i politics del "nostre temps".

Del com es va desenvolupar la lluita, pocs comentaris poden fer-se, però el que si es important, es mesurar fins a quin punt els treballadors varen jugar el joc a l'empresa i fins a quin punt l'empresa va anar darrera els treballadors, analitzant cada un dels mitjans i instruments que aquesta va donar-se per a un millor control de la situació.

L'iniciació de la vaga .- Devant les concentracions realitzades a l'entrada del Banc, tant a O.P. com a C.C. cridant a la vaga de dues hores pel dia cinc de desembre (vaga de coincidència amb la vaga gral. del Baix Llobregat i amb l'inici de les negociacions del conveni de Banca i acordada previamente amb una coordinadora de la majoria dels Bancs de Barna), l'empresa dubte, i devant la possibilitat de que arriés a produir-se a B.C. per iniciativa autònoma dels treballadors, decideix pendre ella l'iniciativa amb l'unica finalitat d'apuntar-se un tanto de bon principi que li permetés controlar la situació per més endavant, i es tant sols en funció d'aixó , que convocant amb caràcter urgent una reunió de jurats (el seu més útil instrument de control, com s'ha pogut anar comprobant de sempre), decideix a través del mateix, plantejar la vaga per al mateix dia i hora en que havia estat proposada a les concentracions.

A partir d'aquí es desencadenen quantitat de situacions conflictives i contradictories:

Estamos en huelga

REUNION ILEGAL

per veu dels treballadors ens parlava dels nostres pares i dels nostres fills, però aixó sí, SENSE PARLAR-NOS NI UN MOMENT DE COM ES LLUITA REALMENT PER UN CONVENI, i fent demagogia i sensibleria de la més estreta i confonent a la gent amb quantitat.

Tant sols cal veure com després, "arrepentits" i amb molt condol varen anar passant per les plantes informant-nos de tot alló que fins hi tot a ells, els hi feia vergonya dir-nos: la famosa resolució de les negociacions amb l'empresa.

¿ A on son ara les nostres reivindicacions?

¿ A on els nostres pares ?

¿ A on la gran familia ?

NO CALEN COMENTARIS

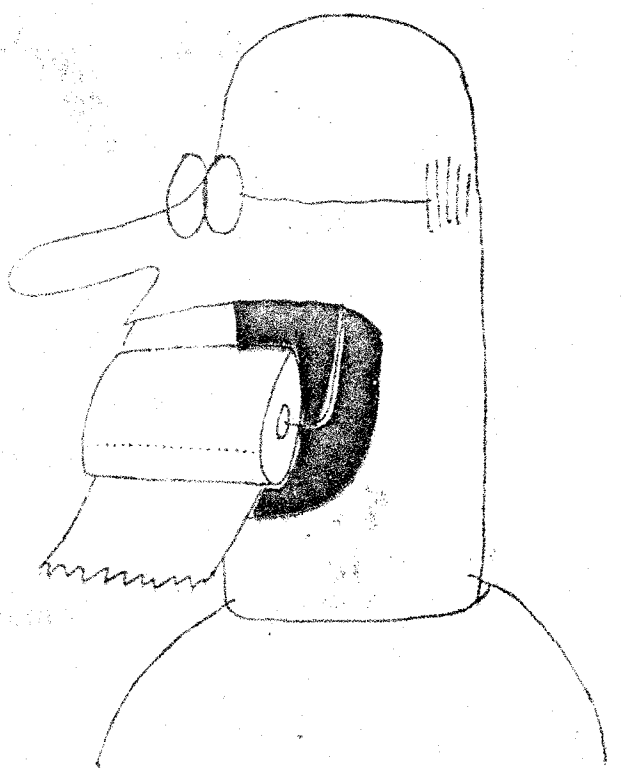

- Des de les reunions de "representants" (en les quals la representativitat sembla ser que per al jurat era un càrrec honorífic, pel que es va veure en cada un dels acords presos a les reunions els quals es saltaven "olímpicament" el nº de vots i decisions preses el dia anterior) fins

- els atacs d'histeria (per part del jurat) davant d'una assemblea al bar de Balma de més de 150 treballadors i que además es desenvolupava amb la més absoluta responsabilitat i ordre, si no arriben a intervenir-hi aquesta "representants" que parlaven per veu de la majoria i alegant que allà no hi era representada! (i que consti que no fem demagogia, tots els treballadors de Balma saben a on era l'aplastant majoria de l'edifici), passant per

- les coaccions per part de cada cap a cada departament, sobretot amb la gent en període de prova, de cara a les h. extres, i

- les intervencions.....(millor no qualificarles)d'algun enllaç que parlant

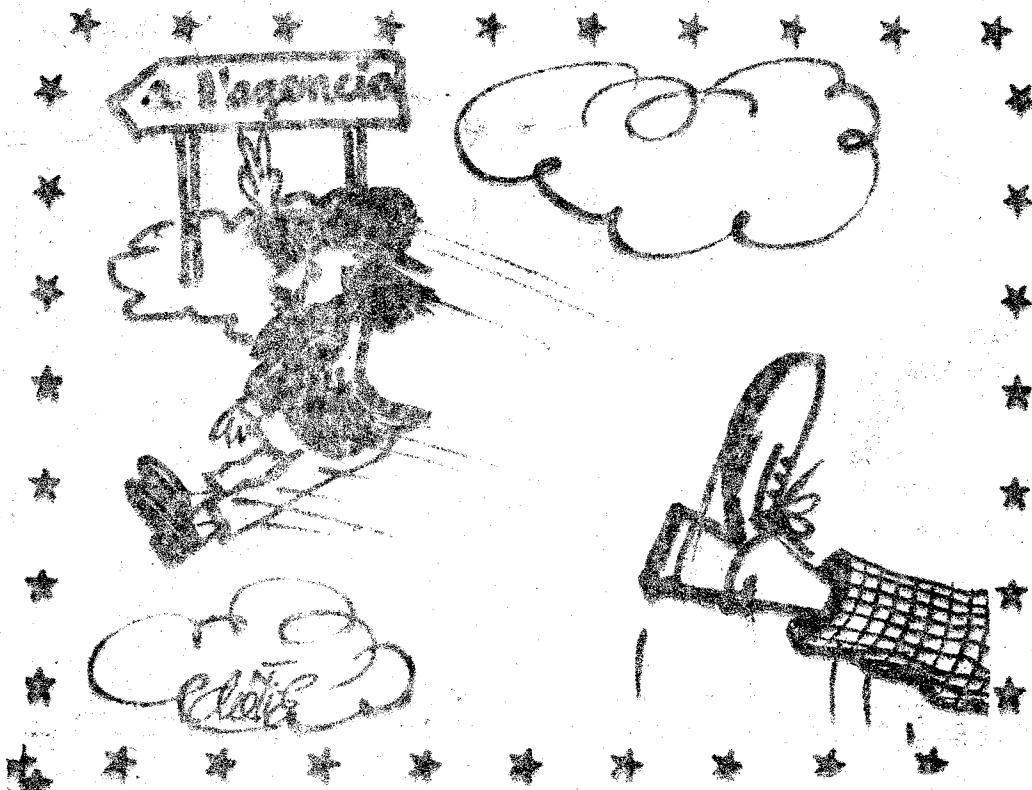
PERICH

maximonilla

¿Quina va ser la consigna del jurat ? .- El no radicalitzar les coses a fi de poder continuar després una negociació mes ventatjosa amb l'empresa, remarcant que la lluita era unicament solidària, com si no es tractés del nostre conveni, com si les millores que després B.C. donaria fossin ja tant òptimes com perque ens sentíssim deslligats de totes les reivindicacions dels treballadors de Banca.

¿Quina va ser la postura de l'empresa?.- La de fomentar una "vaga moderada" que, al mateix temps que li evitava fer el ridícul a nivell públic sobretot per mantenir aquesta imatge de "VOLUNTAD DE RENOVACIO POLITICA I SERVEI AL PAIS", no li representés una pèrdua econòmica o un transtorn comptable excessiu (com a bons banquers catalans, una cosa es la politica i l'altre son els calers).

¿Va reprimir l'empresa? .- Des del primer dia una de les consignes del jurat va ser la de - plena solidaritat amb qualsevol acte repressiu a cap Banc- A B.C. la repressió va ser de lo mes fi i delicat (tal com ens correspon), des de les coaccions abans esmentades fins a les amenaces del jurat i caps davant de propostes e intents d'augment de vaga sense el consentiment de la direcció, però aixó si, continuaran dient que a Banca Catalana no hi ha hagut cap repressió.

mit per la seva intervenció durant el conveni (B.C. his diferent), es ara quan qui mes qui menys comença a saber-ne quelcom d'aquesta repressió.

¿Quin va ser l'argument preferit d'alguns "jefes i jefecillos"?.-

LA PANTALLA. A la nostre empresa, "afortunadament", l'immensa majoria de caps i caparrons son "demòcrates", de la democràcia ben entesa, aquella que es farà quan pugui fer-se i es parlarà quan ens deixin parlar, intuïnt i creient amb molta fé, que les coses canviaran "por obra y gracia del encantamiento", i mentrestant la justificació de tot el que passa i la teorització de tots els conflictes, acostuma a ser la frase següent, qual va ser molt freqüentment utilitzada per a confondre els treballadors i dividir-los: "aquí en realitat no hi ha cap conflicte, tot això no es el sentir de la majoria, tot això ho porten quatre individus amb males intencions, AIXO ES UNA PANTALLA que fan servir els comunistes!"

No falla mai!, l'argument es tant ridícul i infantil que ens recorda aquells llibres d'història no massa antics, que per explicar-nos que era l'Unió Soviètica o Xina, ens deien com a molt "- es el peligro rojo-". Un cop més recordem a tots aquests "senyors", que vivim a l'any 1975, i que si

LOS ROJOS SE ESTAN BEBIENDO TODA EL AGUA

els treballadors fem vagues, potser no sabrem com fer-les (desgraciadament, encara tenim les de perdre), però si sabem perquè les fem, que si demanem augments de sou es perquè defensem un sou digne per viure i que si lluitem per les llibertats d'associació, expressió i reunió, es perquè les necessitem, al mateix temps que creiem que sols es conseguiran amb la lluita de cada treballador sigui d'on sigui, en el seu lloc de treball, centre d'estudi o lloc de residència.

CONCLUSIONS

Per a nosaltres, hi han hagut quantitat de ocasions profitoses en aquest conveni, profitoses per si mateixes i per les ensenyances que ens han donat.

- La reunió de representants.- Malgrat la seva ineficàcia a nivell pràctic, no podem per menys que considerar que el poder enviar uns representants escollits a la reunió, va permetren's tenir accés a una informació i discussió quelcom més amplia i objectiva que d'haver dependgut solament del jurat. En realitat ha sigut una petita forma de verificar el que podia arribar a ser una participació democràtica de tots nosaltres. No va ser únicament la reunió qui va fallar, sinó també el conjunt dels treballadors, que en funció de la nostre joventut en aquests afers i degut a la confusió i dubte que molts encara porten a sobre (l'empresa i el seu paternalisme patrio, desgraciadament encara juguen un paper important), no varem ser capaços d'imposar la nostre veu sobrepassant les maniobres del jurat, defenent les propostes de les plantes i tirant endavant el que creiem just en cada moment.

- L'assemblea general.- Ha sigut potser una de les experiències més sucoses i allisonadores de tota la lluita. La participació ordenada, la representació del 80% de la plantilla de Balmaes (malgrat tot el que es digui), les diferents propostes i tot el que no va poder ser degut a les intervencions liquidadores del jurat que havia perdut l'iniciativa, inclús la mateixa votació final que ja va ser fraccionada per aquestes intervencions, i les coaccions de l'endemà per impedir que es portés a terme la decisió presa COLECTIVAMENT I PER MAJORIA, són un gran exemple de com es pot tirar endavant una lluita participant-hi, i de qui, aprofitant-se del seu privilegi, va fer els possibles per ensorrarle.

VOTAN MUELGA

- El jurat.- Evidentment, quan parlem del jurat, generalitzem malgrat constatar que hi havia algun membre que feia esforços per posar-se al nostre costat, i generalitzem perquè el que importa són els fets, i aquests fets ens parlen de com un jurat venut pot ser el principal instrument de l'empresa en contra dels interessos dels treballadors. Perquè sabem que és un greu error el posar-ho tot en mans del jurat i creure que tot ho té a les seves mans (doncs fins el més honrat té les seves limitacions), no exigim del jurat res més que allà a on estigués i participés, es posés al costat dels treballadors i lluités pel que ells lluitaven com un treballador més. I quant diferent seria ara el balanç si haguessim comptat amb un jurat més honrat, que en lloc de pendre l'opció de controlar la situació, hagués pres l'opció de defendre la situació, comproment-se, sotmetent-se a les decisions dels empleats, orientant (en la mesura que disposava de més informació) correctament les discussions a les plantes, i clarificant la política de Banca.

Això és el que hagués pogut fer un jurat honrat que fos realment un representant escollit per tots nosaltres.

Es segur que queden encara moltes coses a parlar i mesurar sobre el conveni, comentaris i valoracions que sobrepassen les nostres possibilitats i que són tasques de cada treballador amb els seus companys. El que sí que ens queda fer, com a pun final d'aquest apartat, és seguir d'aprop els aconteixements post conveni i la famosa i no menys demagògica i falsa "negociació amb l'empresa".

2 LA NEGOCIACIÓ AMB L'EMPRESA: RESULTATS

I arriben les negociacions amb l'empresa.....

¿Quin ha sigut el procés de tal negociació?

El nostre jurat "democràticament" es va posar a confeccionar la plataforma de negociació. Per a aquesta elaboració va mantenir al marge a tots els treballadors sense cap mena de representació ni informació.

Finalment, i davant l'insistència d'alguns treballadors es van decidir a demanar una reunió de representants per informar de les millores que pensaven demanar a l'empresa, demanda que, la nostre empresa, "democràticament" va rebutjar.

LOS PLACERES DE LA DEMOCRACIA

Devant d'aquesta negativa i donada l'insistència d'aquests treballadors, el jurat va decidir passar a informar pels departaments.

Aquesta "plataforma de negociació" era la següent:

- Augment de 1.200 ptes. per a totes les categories menys Grups, Auxiliars solters i caps de 4° endavant.
- Augment de 600 ptes. per a Grups i Auxiliars solters.
- Subvenció de guarderies pels fills dels treballadors.
- Millores de 600 ptes. pels punts corresponents als fills.
- Vacances partides.
- 50% del personal festa els dissabtes al estiu i 25% del personal la resta del any.
- Que es mantingués la mitja paga de beneficis que es va donar el mes de març del any passat.
- Revisió de les pensions per jubilació, a cada conveni.
- Revisió de aperduament de moneda.

¿Quin anàlisi podem fer d'aquestes peticions?

En principi es bastant clar per a tots que això s'allunya considerablement de ser un complement entre el conveni i la nostre plataforma reivindicativa, que com tots recordem, segons l'opinió que es va recollir de les assemblees per planta, la nostre plataforma havia de ser la base de la negociació amb l'empresa. Malgrat això creiem que les millores econòmiques que va proposar el jurat no responen en absolut a aquest criteri.

Nosaltres ens preguntem perquè el jurat va enfocar d'aquesta manera les peticions i arribem a la possible conclusió que el jurat, més que tenir en compte les nostres necessitats reals, va pensar en el possible pressupost amb que l'empresa comptava per repartir "generosament" entre els seus treballadors.

I creiem que va ser fet així, perquè això no ha sigut mai una negociació, donat que perquè aquesta existeixi, ha d'haver-hi una força a darrere que recolzi les nostres peticions. I el nostre jurat no ha sigut mai capaç d'arrencar-nos aquesta força, ni tant sols intentar-ho. ¿Perquè? ¿On van quedar els cartutxos que havíem de guardar? Potser s'han mullat amb les últimes plujes caigudes?

I arriba la resposta de l'empresa que ha reduït les "nostres" peticions a:

- Augment de 1.100 ptes. per a totes les categories menys Grups, Auxiliars solters i Caps.
- Augment de 255 ptes. pels Grups de més de 18 anys i Auxiliars solters (el % més elevat d'empleats del Banc).
- Subvenció de guarderies a través del C.A.F. pels fills de les empleades. El C.A.F. subvencionarà també a partir d'ara les escoles des de l'edat de 2 anys (abans tres anys).

- Vacances partides amb dues vegades amb un mínim de 5 dies.
- A títol de prova, 25% del personal festa els dissabtes, durant 12 setmanes, des del 5 de Juliol al 21 de Setembre, amb possibilitat de continuar-ho si va bé.
- Es donarà un quart de paga més al març en concepte de beneficis (1/4 de conveni i 1/4 de Banca).
- No va considerar la petició de revisió de les pensions de jubilació.
- No va considerar la revisió del quebranto de moneda.

L'empresa va fer constar que la seva resposta era definitiva i davant d'això, i per totes les raons abans exposades, el nostre jurat va callar i la va acceptar.

Analitzem ara una mica a fons la postura de l'empresa en donar aquestes millores:

- A l'empresa li interessa mantenir les diferències de sou entre les diferents categories. Criteri que clarament fomenta la divisió entre els treballadors i que els ha portat a "millorar" el sou de les categories més perjudicades pel conveni **AMB L'ESPLENDIDA QUANTITAT DE 255 ptes.** (2 1/2 Kg. de xurros al mes) i encara pitjor, a no millorar res els Grups de menys de 18 anys.

- Si tenim en compte que ens ha suprimit 1/4 de paga de beneficis al març (any passat: 1/4 de conveni i 1/2 de Banca) es pot fàcilment deduir que amb aquesta supressió han pogut finançar pràcticament totes "les generoses millores" que han donat.

- L'empresa ha concedit subvencions per guarderies, només als fills de les dones. No comprenem en absolut aquesta mesura, si es subvencionen les escoles per a tots els fills dels treballadors, perquè aquesta discriminació? O es que potser, amb motiu de "el año internacional de la mujer" s'ha cregut convenient col·laborar-hi amb aquest detall?

- En quant a les pensions dels jubilats, l'empresa no ho ha considerat, alegant que per ara eren pocs i no existia el problema.

¿Es que perquè siguin pocs no tenen dret a res? I quan siguin més i per tant sigui molt més gravós per l'empresa considerar-ho, quina excusa donaran llavors?

Davant tot això no hem fet res. Hem de reflexionar a fons el perquè de la nostra passivitat.

... COMO PUEDEN VER LA EMPRESA TIENE SUS RAZONES.

3 EL GREIXEMENT DE BANCA CATALANA

LA CENTRAL COMPTABLE I LA NOVA POLITICA DE PERSONAL

Es evident que Banca Catalana creix, i cal constatar que creix per a goig d'uns i desgràcia d'altres. La millor cristallització d'aquest creixement la tenim amb l'inaguració de la Central Comptable i la nova política de personal.

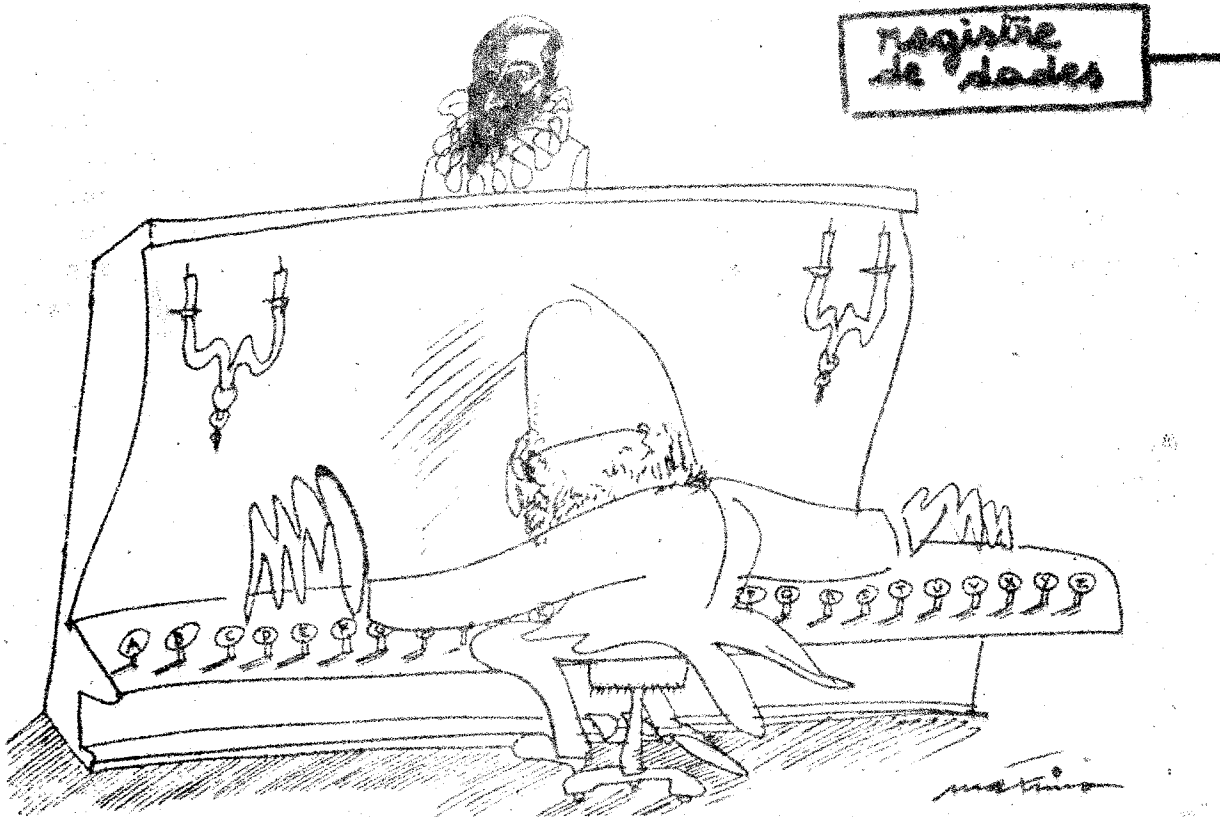
No es pot pas negar que en Sol, alias "el astro rey" ha tingut en la figura del distingit i GRIS sr. grebol, un alumne més que ventatjós. De tots els companys de Balma es més que coneguda la política d'aquest bon senyor, el qual a més a més té l'osadia (per no dir paraules grolleres) de vanagloriarse confidencialment d'haver fet "polític" a la seva joventut al Banesto. El control de la puntualitat, els trasllats "per promocionar", i les advertències-amonestació, estan a l'ordre del dia en aquest flamant i nou edifici.

(I paradoxalment es dintre de aquesta època que en Jordi Pujol deia públicament als seus amics i a la premsa: "companys ha arribat l'hora de fer política", i nosaltres hi afegiríem: NO CAL QUE HO DIGUIS).

Sols cal veure com continuament fa anar de corcoll a tots els caps, i com aquests (per variar) fan anar de corcoll a tots els empleats.

Per verificar-ho sols cal donar-se un tomb per registre de dades a on trobarem quantitat de companys pensant a ritmes exigents, vigilades per un mig-home amb barba i curt de talla, o passejar-se per cartera o altres departaments a on

29

la distribució estratègica de les taules dels empleats i les dels caps, res té que envejar d'una escola de principis de segle de la millor solera autoritaria, o intentar gestionar per comptes corrents a on el mèrit consisteix (donat que segons les estadístiques hi ha un índex de densitat humana pitjor que a la Barceloneta), en atravesar el departament sense ensopegar-te amb un Auxiliar, trepitjar a un Grum o coincidir amb una de les neurosis d'en Pardo o "capritxos" d'en Alberó.

B.C. necessitava "quadres", necessitava caps professionals per creixer, i com que la seva cantera sembla ser que no en proporcionava, va tenir el sant i bon acudit d'anar de pesca al "prestigiós" Banc Condal. Es allà a on va fer-se un fitjatge al estil Cruyff, doncs quasi be sense adonar-nos, varem trobar sentat a la poltrona de "PER - SEGUIMENT" (el nom es lo unic correcte del departament) al distingit "CAMPANES" (sr. iglesias).

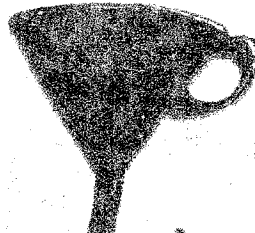
¿Com definir aquest personatge? La millor semblança que s'ens acudeix es la d'un "pavo real" amb la diferencia de que en lloc de la preciosa cua, en Campanes exhibeix el seu titol de psicòleg, i aixis va passejant se pel Banc retregant pels nassos de caps i

empleats els seus coneixements i padasteria. És valent i ridició veure com més d'un cap, malgrat no suportar-lo, va de corcoll darrera d'ell tot i siguent un recent vingut però que, així sí, en poc temps ha sapigut passar al davant de molts, (aquest ha sapigut seguir al peu de la lletra l'acudit que diu - arrimar-se al Sol que més calienta -) convertint-se en la mà dreta d'en Sol i en el cervell rector de la majoria d'actes represius que actualment succeeixen a Banca.

! Que poca gent engan-
nyes amb la teva barbarres
i xerrades confidencials,
Campanes!

La llei del

Embrut

PAIS • PAIS • PAIS • PAIS • PAIS • PAIS

ALGUNES CONSIDERACIONS SOBRE LES DECLARACIONS D'EN JORDI PUJOL

A la Banca tenim l'honor d'esser dirigits pel polític català del futur:
en Jordi Pujol.

En Jordi Pujol deu la seva popularitat a dos factors: la seva detenció al Palau de la Música, allà pels anys 60, i als diners; els diners "catalans" de la Banca Catalana. La plataforma es bona, i no es aventurat iniciar una vida política a partir d'ella.

Però llegint les seves manifestacions a la premsa, hem observat algunes contradiccions entre el Jordi Pujol "polític" i el que ens toca tenir com a empresari; entre la seva imatge de cara al país i les seves gestions al interior de la Banca.

Així, fa sobtar, sentir-li dir que : "la política catalana té d'esser una política social, i així no pas per tàctica sino per exigència intrínseca".

mentre nosaltres, empleats de la seva empresa, ens diu que s'han d'augmentar les diferències de sou perquè es dongui la competència.

Però la cosa no acaba aquí. El Pujol diu també que "Catalunya ha de tenir unes formes polítiques pròpies. Perquè ens correspon i perquè sense elles no tindrem poder de negociació".

Correspon naturalment a Catalunya, però pel que es veu, no als seus empleats, els quals ens denega una reunió de representants que intentaven només informar de les "millores" que ens concedia l'empresa. Es a dir, a nosaltres s'ens nega no només el poder de negociació sinó també el d'informació, mentre el Sr. Pujol parla de les negociacions d'una Catalunya que, pel que es veu no es la de tots, sino la d'ell, o millor la d'ells, la dels representants de la burgesia.

PERICÓ

Una frase que ens ha deixat realment parats, dins del conjunt de les seves declaracions, es quan Jordi Pujol diu, "creu necessària la creació d'uns sindicats forts". Més que quedar parats, ens produeix esgarrifança tant de cinisme. Mentre els nostres companys més actius son represaliats enviant-los a les agències, mentre els caps, després del conveni, han impedit qualsevol intent de digussió als departaments, el Sr. Pujol, prou representatiu de B.C. s'atreveix a dir que calen sindicats forts. ¿ Amb qui vol formar el Sr. Pujol els "sindicats forts" si nega aquest paper als seus treballadors?. Es possible que el Sr. Pujol enganyi a molta gent amb els seus discursos polítics, però a nosaltres, els seus empleats, es difícil que ens ho pugui fer.

Com a empleats del Sr. Pujol només podem fer-li una suggerència: Que prediqui amb l'exemple.

-
- LLEGEIX I COMENTA AQUEST BUTLLETÍ
 - COL.LABORA ECONOMICAMENT PERQUE PUGUI ANAR SORTINT